VIERDE JAARGANG
N' 31

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts

5,00 FRS

DE TRIOMFANTELIJKE INTOCHT VAN DE « DIVISION LECLERC » IN PARIJS.

KUIFJE *aan het woord*

Mijn beste Herwig,

IK heb je verleden week verklaard dat ik van je hou omdat je een echte rakker bent. Aan het slot van mijn brief schreef ik dat er me echter nog iets op het hart lag. Je zult je geweten wel meer dan eens onderzocht, en waarschijnlijk geen pekelzonde ontdekt hebben.

Je levenslustige foto vond ik zeer mooi, omdat je er natuurlijk op staat. Toen mijn eerste brief reeds geschreven was, viel me deze tweede foto onder ogen. Ze heeft me doen nadenken.

Ik meende je namelijk te zeggen dat je misschien voor je ouderdom NIET ERNSTIG GENOEG bent. Dat je soms vergeet na te denken, dat je te weinig belang hecht aan je studies en toekomst, dat je je soms niet genoeg inspant om een flinke Vlaamse kerel te worden. Ja, Herwig, je kleine jongensjaren zijn nu voorbij. Je staat voor een eerste keuze : Wat zal ik worden ? Die vraag heeft ineens veel belang gekregen, want je moet nu kiezen tussen de oude en de moderne humaniora.

Deze tweede foto heeft me ook iets geleerd : Je kunt wel ernstig zijn ALS 'T MOET. Het komt er dus op aan te weten WANNEER het noodzakelijk is. Wel dat zullen je verstand, je vrienden die het goed met je menen, je oudere zus en broer en je moedertje en nog iemand je op tijd en stond zeggen. Ik hoop dat je steeds naar die goede raad zult luisteren, ook als 't je moeilijk zal vallen.

Indien je op om het even welk moment mijn hulp mocht nodig hebben, dan mag je niet aarzelen die in te roepen. Je zult me steeds bereid vinden je naar mijn bestvermogen te helpen met raad en daad.

Dat was nu wat je ik nog te zeggen had.

Uw beste vriend,

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Frans Van den Boogaard, Antwerpen. — Binnen een paar weken zal het verhaal van generaal Leclerc, de legendarische Franse officier, besloten worden.

Frans Meulemans, Mechelen. — Ik zal in de Franstalige uitgave van ons blad een oproep laten publiceren. Zohaast er zich een correspondent aanmeldt, zal ik hem met u in verbinding stellen. Op je tweede vraag kan ik momenteel niet antwoorden, maar daar wordt toch aan gedacht. Met mijn hartelijkste groeten.

E. Siegmin, Rotterdam (Holland). — Na ingewonnen informaties blijkt er geen mogelijkheid te bestaan om je de gevraagde telefoonstellen te bezorgen. Het spijt me, want ik had je gaarne willen helpen. De toestellen in kwestie zijn afkomstig uit de stocks van het Amerikaans leger die in België door de OMA geliquideerd worden. Bestaat er in Nederland geen dergelijke dienst ? Met mijn beste groeten.

Vanistendael, Antwerpen. — Mijn vriend kapitein Haddock vertelde me dat het voorwerp waarvan je graag de naam had gekend « kimkiel » heet en gebruikt wordt door platte schepen om het slingeren ten gevolge van de wind te verminderen. Hartelijk !

Frank Van Haegendoren, Heverlee. — Proficiat om je flinke uitslagen op school, vooral voor de pianostudie. Als je zo voortgaat dan wordt je nog een echte virtuoos ! Met mijn beste groeten aan de hele familie.

Vermeulen, Aalbeke. — Was je tevreden over de publicatie van het verslag van de voetbalmatch van de Kuifjesclub van Aalbeke ? Ik heb intussen je brief goed ontvangen en het verwondert me niet dat je de geschiedenis van de Zwaardvis zeer goed vind. De meeste Kuifjeslezers zullen je mening wel delen. Ik heb je groeten aan mijn vrienden Haddock en Zonnebloem overgemaakt en zij laten je wederkerig groeten.

Lode Verbeek, Aarschot. — Je wordt opgetekend in de grote Kuifjesclub en de lidkaart en de rooster voor het maken en ontcijferen van geheimschriften zal je opgezonden worden, zo je die intussen nog niet ontvangen hebt.

Ballegeer, Brussel. — Zoals ik in deze Brievenbus aan onze vriend Van de Boogaard van Antwerpen antwoordde, zal het verhaal van generaal Leclerc binnen een paar weken beëindigd worden. Met mijn beste groeten.

KUIFJE MET VERLOF !

Wil je KUIFJE tijdens je verlof regelmatig ontvangen, lees dit bericht:

1. De abonné's delen ons naam, adres en abonnementsnummer mede evenals het JUISTE VERLOFADRES en data van begin en einde van de verlofperiode aldaar.
2. Indien je niet geabonneerd bent en KUIFJE regelmatig wenst te ontvangen, geef ons dan het adres waar je je verlof doorbrengt evenals 5 frs. in **postzegels**, voor ieder nummer dat je wil ontvangen.

Bobbie maakt men blij met 'n kluifje, En iedere jongen met zijn « KUIFJE ».

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond LEBLANC. — *Drukkerij :* C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN	*3 maand*	*6 maand*	*1 jaar*
België : B. Fr.	60.—	115.—	225.—
Buitenland :	65.—	130.—	260.—
Kongo :	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel.
Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449, Leo.
Nederland : Barnard, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam, op P.G. Nr 500.486 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.

Kennen Jullie Ernest Claes?

ZOU er in heel Vlaanderen één rakker te vinden zijn die « De Witte » niet kent ? Ik geloof het niet. De naam Ernest Claes heeft ook een vertrouwde klank bij de Vlaamse jeugd, want er is geen enkele schrijver die meer over jongens geschreven heeft dan de vader van « De Witte ». Hebben jullie reeds opgemerkt dat bij het bij voorkeur over deugnieten (maar dan sympathieke deugnieten) heeft ? Nu eens heten ze Witte, dan Kiki of Kobeke, maar altijd zijn het kapoenen van de echte soort, zoals men er overal aantreft. Hoeft het ons dan te verwonderen dat iedere Vlaamse jongen zich in de figuren van Ernest Claes herkent, en dat Claes de populairste jeugdschrijver van ons land is ?

Daar ik er zeker van ben dat de vrienden van « De Witte » over hun held en zijn vader wat meer willen weten dan de inleiding tot het werk van Ernest Claes in hun « Nederlands Leesboek » of « Zuid en Noord » er hen weet over te zeggen, vertel ik jullie vandaag over mijn kennismaking en ontmoetingen met de vader van de grootste rakker van ons land.

Kom binnen !

STALLESTRAAT, 95

Ik zat in de zesde Latijnse van een Brussels college, toen we op zeker dag als huiswerk een opstel moesten maken over Ernest Claes. Ik maakte gaarne opstellen en wou er eens speciaal mijn best voor doen. In een exemplaar van « Het Boek in Vlaanderen » waarin de adressenlijst van de leden van de Vereniging van de Vlaamse schrijvers vermeld staat, had ik ontdekt dat Ernest Claes te Ukkel woonde, in de Stallestraat, N° 95. Ik raapte al mijn moed samen en schreef hem een kaartje : of hij zo goed zou willen zijn me eens op een Donderdagnamiddag te ontvangen, want ik wou hem gaarne enkele vragen stellen over zijn « leven en werk ».

Zeg het eens !

Je kunt je maar moeilijk voorstellen hoe blij ik was, toen ik enkele dagen later een kaartje ontving : dat ik volgende Donderdag, om vier uur, eens kon langs komen. Ik toonde het antwoord aan mijn beste vriend en die vroeg me of hij niet meemocht. Ik kon het hem niet weigeren en we trokken er samen op af.

EEN VRIENDELIJKE HEER KWAM OPENDOEN

We belden aan een deftig herenhuis van de Stallestraat. We boorden stappen in de gang. Ons hart klopte viermaal sneller dan gewoonlijk, en angstvallig vroegen we ons af : zou *hij* het zijn ? Is het een vriendelijke of een stuurse man ?

De deur draaide open en daar verscheen een vriendelijke heer met een fluwelen vest, in wie we dadelijk Ernest Claes herkenden. We hadden immers reeds meer dan eens zijn foto in de dagbladen gezien. Met een innemend lachje nodigde hij ons uit :

— Kom binnen, jongens ! En met wie heb ik de eer ?

Bedeesd zegden we onze naam. Ja, hij herinnerde zich mijn kaartje. Hij klopte ons eens kameraadschappelijk op de schouder en leidde ons naar zijn studeerkamer waar duizende boeken langs de muren opkropen tot tegen het plafond. Hij bood ons een diepe lederen zetel aan en vroeg toen :

De dromende schrijver.

— Wel, zeggen het jullie nu eens, jongens! Wat willen jullie precies over mij weten ?

HET INTERVIEW

Ik had al mijn vragen op een papiertje geschreven en van buiten geleerd. Maar ik was ze van emotie natuurlijk allemaal vergeten en zag me genoodzaakt het briefje uit mijn zak op te diepen en mijn eerste vraag af te lezen.

— Of ik mocht weten of de Witte echt bestaan had, en wie hij was?

Natuurlijk raadde Ernest Claes wat ik hiermee bedoelde of we hem met zijn held mochten identificeren.

— De Witte is de Witte, antwoordde de vriendelijke heer met de mooie baard en de fluwelen vest. De Witte is een concretisatie van de even openhartige als schelmse bengel van altijd en overal...

En terwijl we als volslagen journalisten de woorden van de gevierde schrijver op ons notaboekje penden, maakte Ernest Claes ons die bepaling met voorbeelden duidelijker.

Naarmate hij aan 't vertellen geraakte, vergaten we ons briefje en we luisterden vol gelukkige spanning. Sommige dingen hadden we reeds in zijn boeken gelezen, maar het scheen ons of we het nu maar eerst verstonden, nu we het uit zijn eigen mond te horen kregen, in zijn warme melodieuze taal die van hem een uitstekend causeur maakt.

KENNISMAKING MET MEVROUW STEPHANIE CLAES-VETTER

Op een gegeven moment werd de deur geopend en daar verscheen een beminnelijke dame die ons als Mevrouw Stephanie Claes-Vetter voorgesteld werd (we wisten reeds dat de echtgenote van onze grote schrijver haar naam ook al aan meer dan een boek geschonken had) en die dame kwam informeren wat de jonge heren wensten te gebruiken.

— Een glaasje bier ?

— Graag, Mevrouw !

— Wel, jongens, zouden we intussen niet eens door de tuin wandelen? vroeg onze vriendelijke gastheer.

Het was een van die typische Brabantse tuinen met perelaars die hun takken als lange knokelige vingeren over de witgekalkte omheiningsmuren uitspreidden. Blozende appels hingen bekoorlijk aan jonge bomen in de grasperken en deden denken aan het eerste drama uit de wereldgeschiedenis, waarin onze stammoeder Eva de hoofdrol speelde.

En de appelen?

Al wandelend herinnerden we ons dat we een vierkant fotokastje meegebracht hadden met de bedoeling een eigen foto van de beroemde schrijver te kunnen nemen. We vonden hem gaarne bereid om voor onze lens te poseren en ook van Mevrouw Claes konden we een kiekje maken. We waren in de hoogste hemel toen hij ons voorstelde ons allen samen eens te laten fotograferen. Stel je eens voor : wat zouden de mannen op school daarvan wel niet zeggen ?

Ik heb nog niet veel glazen bier gedronken die me zo gesmaakt hebben als die van Mevrouw Claes, na dat gezellige onderhoud en de aangename wandeling. Je moet natuurlijk niet vragen of mijn opstel die keer goed gestoffeerd was...

ERNEST CLAES VERTELT...

Na die kennismaking ben ik regelmatig naar de Stallestraat teruggekeerd, en ik ben er steeds even hartelijk ontvangen als die onvergetelijke eerste keer. In al die jaren heb ik Ernest Claes en zijn werk beter leren kennen en ik had dikwijls de gelegenheid een of andere anekdote op te tekenen.

« De Witte » is 'n droevig boek.

Zo vertelde hij me eens dat er af en toe jongens komen aanklopen en hem een origineel voorstel maken : hij zou eens moeten een boek schrijven over hen, want « zij zijn ook ne witte » ! Wanneer hij hen dan vraagt om hun avonturen te vertellen, dan geraken ze er meestal niet meer uit. Want spijts zijn vriendelijkheid is die heer met zijn bril en zijn baard toch imponerend. En wanneer ze er toch in slagen hun draad weer te vinden, dan krijgt de Witte's vader meestal geschiedenissjes te horen die in hun dorp voorgevallen zijn, varianten op de eeuwige jeugdthema's : school, zwemmen, catheciamus, enz.

HET SUKSES VAN « DE WITTE ».

Op een keer heb ik aan Ernest Claes gevraagd waaraan hij het sukses van zijn voornaamste boek wijdt. En toen kreeg ik het onverwachte antwoord :

— Ik denk dat het zoveel bijval kent, omdat het een droevig boek is. Het verhaal van een manneke dat van jongsafaan verschopt en verstoten wordt en daartegen vecht. Dat is de Witte. Van de eerste bladzijde af moet hij zich verdedigen : het boek begint met de desillusie van de ontwakende jongen die zijn droom verliest en naar de vervelende school moet tegen wil en dank...

Tot weerziens !

VAN EEN LEZER DIE FILMSPELER WOU WORDEN

Op zekere dag werd er gebeid aan de deur van het herenhuis. Een ronde Limburger boerin met een zware korf aan de ene arm en een schavuit van een bengel aan de andere, wou Meneer Claes spreken.

— Het schijnt, Meneer, dat ze bezig zijn met 'n film te maken van uwe « Witte » ? Mijn snotneus zou in die film willen spelen ! Sinds weken laat hij me niet meer gerust...

En de deugniet, met zijn blinkende ogen, pinhaar en wipneusje, was donsdebenaauwd om te weten of hij zijn kans zou krijgen. Om de door dit onverwachts verzoek onthutste schrijver te overtuigen, toonde de boerin haar korf met de woorden :

— 't Een piezier is 't ander waard, niet waar, mijnheer de schrijver? Daarom heb ik u hier tachtig dikke, verse eieren meegebracht en twee kilo boter... Maar toen de bengel te horen kreeg dat alleen vlijtige jongens, die op school hun uiterste best deden, in aanmerking konden komen, toen, ja, trok het manneke een lang en veelbetekend gezicht...

Johan de BRABANDER.

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte spint in z'n verbeelding meer en meer heldendaden. Hij kan het in zijn klein huisje niet meer uithouden en trekt de wereld in op zoek naar het avontuur...

De volgende dag omhelst Don Quichotte zijn wapenschild, springt op de rug van Rossinante en vertrekt, van kop tot teen geharnast, op zoek naar avonturen... Na enkele mijlen stelt hij met grote teleurstelling vast dat hij een klinkende naam, een schild, een edele jonkvrouw en een slagvaardig paard heeft, doch... nog niet tot ridder werd geslagen! De wet verbiedt de ridders te vechten vooraleer deze plechtigheid voltrokken is. Don Quichotte keek naar alle kanten en zag een herberg staan die hij voor een prachtig kasteel aanzag...

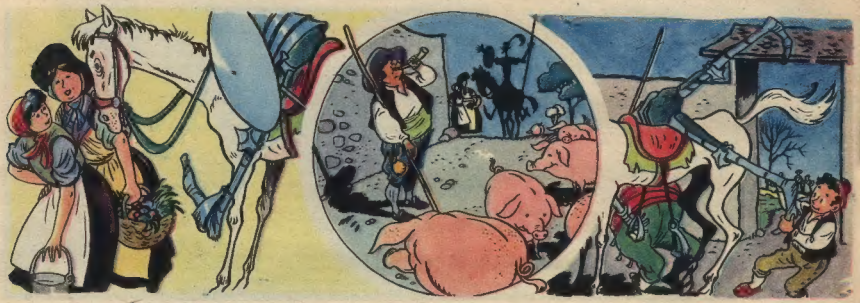

« Aan wie behoort dit prachtig kasteel en waarom schalt de hoorn niet als ik aankom ? » vraagt hij aan twee jonge boerenmeisjes die langs de weg staan. De boerinnen schaterlachen en willen antwoorden als er plots hoorngeschal weerklinkt... Don Quichotte richt zich vol vreugde en trots op... Het is een herder die driemaal op de hoorn blaast om zijn kudde bij elkaar te roepen. Statig rijdt Don Quichotte tot voor de deur van de herberg en vraagt hem bij het afstijgen behulpzaam te zijn. De twee knechten van de herbergier, in Don Quichotte's fantasie zijn het soldaten, spotten met hem.

Don Quichotte heeft sedert z'n vertrek nog niets over de lippen gekregen en vergaat van honger. Hij neemt de uitnodiging van de herbergier dankbaar aan en steekt z'n benen onder tafel. Don Quichotte gelukt er echter niet in z'n helm af te zetten en eet dan door het vizier. Met angst in het hart vraagt hij zich af hoe hij met dat zware gedoe zal kunnen slapen. Na de maaltijd vraagt hij de herbergier, die hij kasteelheer noemt, een persoonlijk ondehoud... Een varken loopt hem plots tussen de benen en Don Quichotte stuikt met het hoofd op de grond. Hij is er niet boos om, doch dankt de hemel omdat hij nu van die zware helm bevrijd is...

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

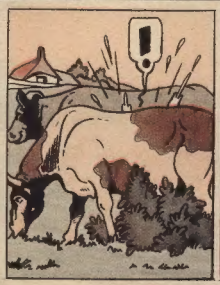

(Wordt voortgezet.)

Kleine Geschiedenis der muziek

DE TWEEDE VLAAMS-FRANSE SCHOOL

OCKEGEM - OBRECHT - DES PRÉS

DUFAY was de bezieler en de grootste componist der eerste Vlaams-Franse school, Jan Ockegem, Jacob Obrecht en Josquin des Prés zijn de beroemdste musici der tweede Vlaams-Franse school.

Jan Ockegem draagt de naam van een Oost-Vlaams dorpje, waar hij waarschijnlijk geboren werd. Hij leefde van 1430 tot 1495, was eerst muziekmeester te Antwerpen en kwam daarna in dienst van de hertog van Bourbon. Drie en veertig jaar lang was hij onafgebroken kapelmeester van het hof tijdens de opeenvolgende regeringen van Karel VII, Lodewijk XI en Karel VIII. Ockegem is de meester en de schepper van de muziekstijl welke «imitatie» genoemd wordt.

De vierstemmige polyphonie, zoals ze reeds door Dufay gecomponeerd werd, kwam algemeen in zwang. De muziek was dus in vier partijen verdeeld die echter allen even belangrijk waren, geen der vier stemmen genoot de voorrang of was leidinggevend. Hetzelfde muzikale motief werd door de vier stemmen herhaald met telkens dezelfde woorden. Dat was heel nieuw in de geschiedenis der muziek. Jan Ockegem componeerde een groot aantal missen en profane liederen en leidde veel leerlingen en navolgers, ondermeer: Busnois en Henri Isaac.

Eén van de beroemdste werken van Jan Ockegem is het «Deo gratias» voor zes en dertig stemmen.

Na Ockegem komt dan Jacob Obrecht die geboren werd te Bergen-op-Zoom, omstreeks 1450 en stierf, naar men denkt, aan de pest in het jaar 1505. Hij componeerde in dezelfde stijl als Jan Ockegem.

Met Josquin des Prés betreden we dan het «gouden tijdperk der polyphonie», tijdens de XVIe eeuw. De invloed van Josquin des Prés die stierf in 1521, was een eeuw lang voelbaar.

Hij componeerde twee en dertig missen, één en vijftig motetten, twee en zeventig profane liederen. Hij was dus een vruchtbaar componist en zijn werk stelt waarschijnlijk al wat vooraf ging in de schaduw. In zijn religieuse composities weet hij een mystiek gevoelen te weven, dat tot dan toe geheel onbekend was. Josquin des Prés, de meester van het contrapunt, geeft zijn composities een echt en gevoelvol leven. Zijn œuvre kan best met de werken van Lassus, Palestrina en Viltoria vergeleken worden. Over deze laatsten spreken we binnenkort.

Josquin des Prés werd door het volk en door de koningen verafgood. Hij genoot, voor die tijd, een wereldfaam.

Buiten de drie groten, Ockegem, Obrecht en des Prés, waren er natuurlijk nog ander componisten, doch hun namen zijn in de vergetelheid geraakt. Het muziekleven in die tijd mogen we echter niet onderschatten: in de oude kronijken lezen we, dat er naast de drie groten, nog zes en vijftig andere componisten waren! Onder hen citeren we Pierre de la Rue, Antoine Févin, Jean Mouton, Loyset Compère, Brumel, Carpentras, Agricola. Ze schreven alle missen en motetten in de stijl van Ockegem, Obrecht en des Prés.

RE-MI.

De Avonturen van KWIK en FLUPKE

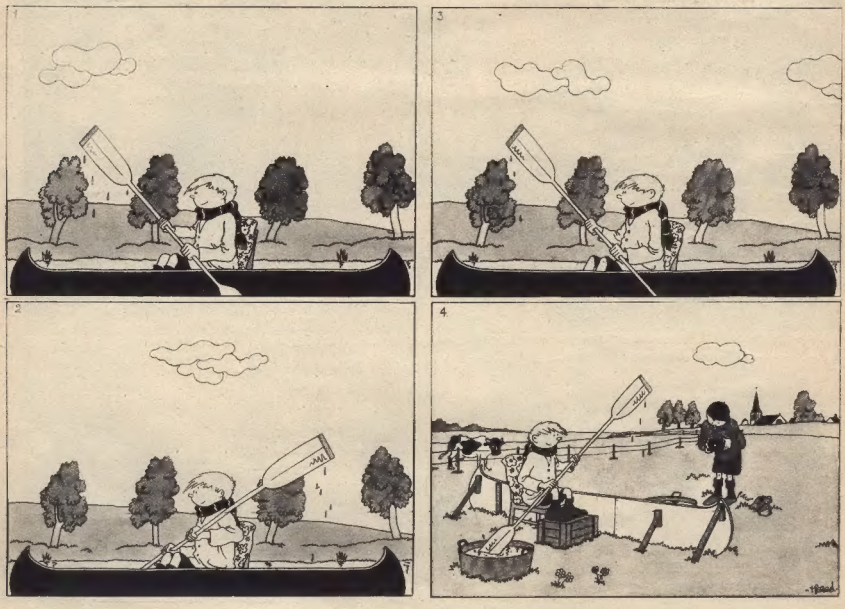

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex moet met Brutus een gladiatorengevecht leveren, waarin hij op voorhand verloren is. De soldaten van Cesar komen onze jonge vriend echter uit een netelige positie redden...

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

PIERRE kon een glimlach niet onderdrukken.

— Men slaagt er dus wel een keertje in die oudheidkundige bij de neus te nemen !?...

De missionaris protesteerde onmiddellijk.

— Nu niet meer. In het begin echter was dat een winstgevend baantje... Maar het ware te gek te veronderstellen dat wij hier in Moï-land zo een industrie zouden aantreffen... en toch...

Hij zweeg, onderzocht weer aandachtig het wapen.

— Toch... ik droom niet. Het is te duidelijk; men kan er zich niet in vergissen. Dat is te vers. Dat die kei zolang bewaard bleef is nog geen aanduiding, maar dat er geen dendriten op te merken zijn, geen verkleuring, hoe moet je dat verklaren ? Nog nooit stond ik vóór dergelijk geval sinds ik me met oudheidkunde ophoud...

— Wel, zei Pierre, een Moï zal dit wapen ergens gevonden hebben, en het zelf gebruikt hebben : daarvan die verse inkervingen, die u zo vreemd lijken.

Het had er de schijn niet naar dat Pater Ravennes dit ging geloven.

— Ja, daar heb ik reeds aan gedacht. Die uitleg ware aanneembaar als die vondst enig ware in haar soort... Sinds twee dagen dat wij in het woud zijn is het echter mijn elfde vondst van die aard. Gisteren vier krabbers en twee andere bijlen; vandaag twee messen, twee krabbers en nu deze bijl... al die voorwerpen vertonen dezelfde kenmerken als deze hier : verse inkervingen. Neen Lursac, je mag het gerust van me aannemen : dat is een nieuw geheim bij het grote geheim dat wij trachten te achterhalen...

Hij bleef in gedachten verzonken. Het dansende vuur speelde in zijn ogen; een vreemde glans lichtte er in op.

— Ten ware, zei hij, dit alles de elementen zijn van het ene grote geheim, een van de onverwachte kanten ervan...

Plots keek Pierre de pater aan.

— Wat bedoelt u ? vroeg hij. U schijnt een idee te hebben...

De missionaris trachtte aan de vorsende blikken te ontsnappen.

— Niets precies, zei hij. Ik tast in het duister. Nu en dan krijg ik de indruk een lichtstraal te bespeuren in de diepe duisternis die me omringt. Lichtstraal die even vlug verdwijnt als zij verscheen. Een lichtstraal... Ik zoek...

Hij dacht even na, ging dan verder :

— Ik denk dat, in het hart van dit Moï-land, wiens bewoners een dierlijk en primitief leven leiden — zo een leven als de mensen uit de roeste aardse tijden — ergens een tempel rijst, een machtige en ongetwijfeld eeuwenoude tempel. Hoe

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, die sedert vele weken vermist is, te zoeken. Pierre de Lursac en pater Ravennes organiseren een hulpexpeditie en komen weldra in een streek waar ze archeologische ontdekkingen doen...

werd die tempel gebouwd ? Wie bouwde hem ? Dat is een eerste vraag. In dit heiligdom heersen geheimzinnige godheden — de Rode Goden — wier beeld uit rood metaal, waarschijnlijk uit koper, in het centrum van de grote zaal prijkt. Maar wie zijn dan die goden zelf ? Dat is de tweede vraag. Men noemt ze soms de Levende Goden; herinner je wat Hmon wist te vertellen ? Hoe moet dat dan ? Zijn het lamas, « boeddhas », levende boeddhas, zoals wij er aantreffen op de Thibetaanse hoogvlakten ? Dat lijkt niet onwaarschijnlijk, noch onmogelijk. En de sekte die hen aanbidt ? Onder welk geloof moeten wij hen rangschikken ? Boeddhisme, Thaoisme, Brahmanisme of eenvoudig fetichisme ? Waarom tenslotte moet men er zo een geweldig geheimzinnige sfeer rond weven ? Waarom moet dat geheim zo wreed en onverbiddelijk verdedigd worden ? De inboorlingen moeten nu toch weten dat hun godsdienst, welke hij ook weze, volstrekt niets te duchten heeft van de Franse heersers. Daarvan getuigen de pagoden en bonzen van Annam, Tonkin, Cochinchina en Cambodga... Hoe zit dat in mekaar ? Neen. Daarachter schuilt zonder de minste twijfel iets of iemand : een geheime vereniging, een vreemdsoortig personage, die van de tempel zijn schuiloord gemaakt heeft. Die godsdienstkwestie is slechts een dekmantel, die de toverheksen er zorgvuldig over houden, een dekmantel die een werkelijkheid moet verborgen houden, wier bestaan ik sinds lang vermoed, zonder echter er ooit te hebben kunnen achterhalen. Hmon verteide er ons slechts het minst belangrijke van... En nu zoek ik.

Pierre haalde de schouders op.

— Waartoe dient het met zulke muizenissen in het hoofd te lopen ? Over drie dagen zullen wij ter plaatse zijn en zullen we precies weten waar wij aan toe zijn. Wat de aanwezigheid van die wapens hier te betekenen heeft, die is wellicht veel eenvoudiger om verklaren dan u denkt. De voorhistorische mens bewoonde waarschijnlijk een van deze hoogvlakten. Zo zei u zelf toch, of niet ? De Moïs vonden sommige van die spelonken weer, en in die spelonken al die overblijfselen die ze dan rondom zich in de streek hebben verspreid. Wat me echter meer zorgen baart is de houding van onze mannen en dieren...

De missionaris antwoordde daar niet op. Het leek wel of hij de verklaring van Pierre bijtrad, hoewel in zijn ogen steeds die angstige en tevens beschouwende uitdrukking te lezen stond. De gedachten van de jonge man echter gingen reeds een heel andere kant uit.

Sinds eergisteren waren ze de bergstreek in gedrongen. De plotse koersverandering bij de dageraad van de vierde dag was de oorzaak geweest van een verschrikte verbazing onder de mannen, iets als een vage onrust en onpasselijkheid. Toch had het er de schijn naar of de kordaatheid van Pierre hun aarzeling en vrees had overwonnen. De drijvers volgden de gidsen, maar onafgewend stonden hun blikken op het woud gericht : traagzaam werden de onderdelen van dit woud duidelijker. Achter hen zwegen de linhs : de karavaan schreed verder gehuld in een somber stilzwijgen, op de kadans van de zware dreunende stap van de olifanten. Stilaan had het landschap een heel ander uitzicht gekregen : in plaats van de dorre droogte, in plaats van de verblinnende eentonigheid van de savane, verscheenden nu vóór hun ogen de eerste bergtaferelen, de tengere boompjes, het bamboe-gras, de Irui die hun paarse botten de hoogte inpriemden als roerloze vlammen.

(Wordt vervolgd.)

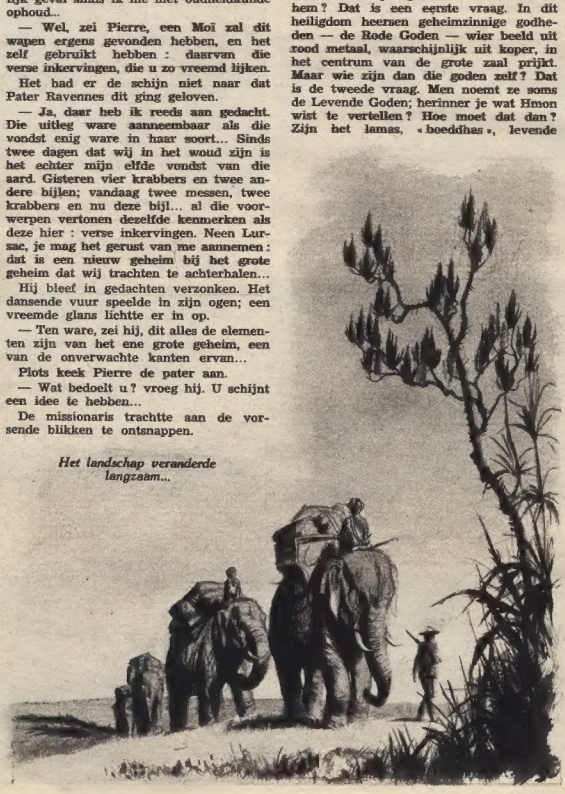

Het landschap veranderde langzaam...

In het Rijk van Windekind

10 AUGUSTUS

St. Laurentiustranen.

DEZE nacht vallen de Sint Laurentiustranen als druppeltjes van vuur, doorheen het donkere hemelgewelf. « Sint Laurentiustranen » zeggen de mensen. « Vallende sterren » beweren anderen. « Meteoortjes » zeggen terecht de ingewijden.

Al gaan jullie misschien altijd met de kippen naar bed, toch moeten jullie daar nu eens een uitzondering op maken, en deze avond of nacht goed uitkijken in de hemelkoepel naar die verschietende vuurbolletjes die een lange streep trekken in het diepe firmament, juist als jullie het kunnen met een krijtje op een zwart bord. Laten we hopen dat er geen wolkendek komt dat jullie het uitzicht beneemt.

Maar die vurige traantjes, wat zijn dat? Waarom op 10 Augustus? Waar vliegen die?

Wat ze zijn? In ieder geval geen sterren, maar restjes van vergane werelden, flikkerende getuigen van voorbije rampen in het heelal. Het zijn heel kleine, zeer lichte lichaampjes, mineraaltstukjes, die in massa de hemelruimte doorkruisen. Ze bewegen zich rond de zon, in ellipsvorm (eivorm), zoals ook de aarde doet. Men is er van overtuigd dat het massa's achterblijvers zijn van

staartsterren, en die nu koud en donker hun eigen weg volgen doorheen de hemelruimte, maar binnen de aantrekkingskracht van de zon. Het zijn dus geen sterren, maar klompjes die wellicht maar zo groot zijn als een kers en nog niet eens 'n gram wegen.

Rond 10 Augustus nu, doorkliefd onze aardbol zulk een stenengordel. Daar ze zo dicht bij onze aarde genaderd zijn worden ze er door aangetrokken. Jullie weten toch dat de aarde een sterke magneet is, zo sterk zelfs dat ze de maan in bedwang houdt. De steentjes dus worden aangezogen door de aarde. Maar rond de aarde is lucht en gas. In duizelingwekkende vaart doorklieven de steentjes die stof en gaan aan het gloeien door de wrijving. Ze verpulveren en vergassen. Enkel grote stenen kunnen nog de aarde bereiken en het gebeurt dat er zulke stenen (meteoren) op de aardbodem terechtkomen. Op 10 Augustus komen die stenen uit een bepaald hemelpunt, in het sterrenbeeld Perseus. Vandaar dat die traantjes de wetenschappelijke naam dragen : Perseiden.

Hoe hoog zien jullie die lichtstreep? Op het moment dat de « vallende sterren » beginnen te schitteren, zijn ze zowat 100 tot 130 Km. hoog. Hun lichtbaan is ongeveer 50 tot 100 Km. lang. Men schat hun snelheid op 30 tot 70 Km. per seconde. Geleerden beweren dat er vierhonderd vallende sterren per sekond te zien zijn. Dat maakt het sommetje uit van 34.500.000 per dag. Maar zonder kijker moeten jullie zich met wat minder tevreden stellen !

Pimpampoentje

MAJOOR WINGS vertelt

HOE MEN EEN VLIEGTUIG BESTUURT

(III)

Nu we weten welke de hoofdbestanddelen van de stuurkabine van een vliegtuig zijn, en we tijdens de tweede les kennis gemaakt hebben met de verschillende boordstoestellen voor het controleren van de hellingen, de hoogte, de snelheid, enz., leren we thans het boordkompas en de kunstmatige horizon kennen. Dank zij het kompas kan de piloot op ieder moment de minste afwijking naar links of rechts van de theoretische vlucht vaststellen.

Bij horizontale vlucht bevestigt de kunstmatige horizon alleen de aanwijzingen van de stijgmeter. De kunstmatige horizonaanwijzer verandert niet, wanneer de piloot een platte bocht maakt. De piloot hoeft dan alleen aandacht te schenken aan het boordkompas en de stijgmeter.

Zoals jullie kunnen vaststellen, vullen de verschillende boordtoestellen elkaar in het algemeen aan. Deze waarover ik het nu reeds gehad heb, zijn de essentiele en onontbeerlijke.

Zoals de illustratie jullie aantoont, zijn er aan boord van de grote toestellen nog vele andere wijzerplaten. Onze foto toont de stuurkabien van een Convair XC-99 van honderd twintig ton van de Amerikaanse luchtvaart. Men kan zich moeilijk een ingewikkelder geheel van stuurstangen, knopjes en wijzerplaten inbeelden. Maar we zullen ons nu niet laten afleiden door die ontelbare bijkomstigheden. We moeten de wagen niet voor de paarden spannen.

De volgende keer zullen we samen opstijgen aan boord van een zweeftoestel om de verrassingen te bestuderen die de lucht en de atmosfeer aan beginnelingenvliegeniers bezorgt.

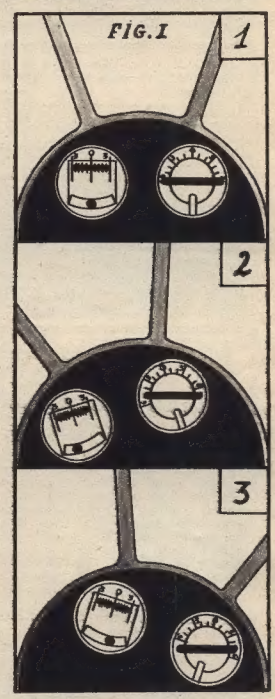

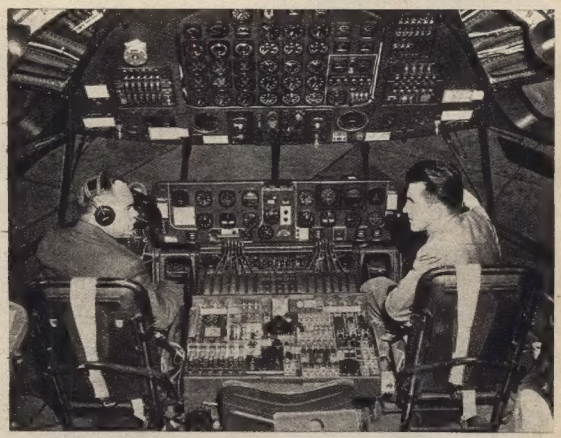

Stuurkabine van de Convair XC-99 (cliché Interavia).

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje

DOOR HERGÉ

Terwijl Jokko z'n reis met de boot voortzet, zijn Jo en Jetje eindelijk

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGÉ

... in de missiepost toegekomen en woraen er ontvangen door Francœur .

Ziezo... Het gesprek is ten einde... Nu moeten we slechts het vliegtuig afwachten dat de redding zal brengen...

Intussen te Parijs...

Hallo!... Ja... Hier de « Express »... Ja... Schitterend... Bravo... Wat, ze werden teruggevonden?... Goed... Een ogenblik... M'n sekretaresse zal het noteren...

« Het zendstation KR. 2 van Groenland seinde dat de twee kinderen van ingenieur Legrand in beste gezondheid weergevonden werden... »

Gedaan?... Goed... Loop vlug naar de zetterij... Dat bericht komt op de voorpagina op vier kolommen in plaats van het groot proces tegen de terroristen van Dalmatië...

Vraag de « Express »... « Express »... Speciale editie!...

« ... De S.A.F.C.A. heeft dadelijk een toestel ter beschikking gesteld om de nodige herstellingswerken ter plaatse uit te voeren. Op die manier hoopt men de raid nog tijdig te kunnen uitvoeren... » Verdomd!...

Alle donders!!!... Die rakkers hebben een duivel in 't lijf!... Nu zijn ze nog niet dood!... Wij zouden lang op 't kerkhof liggen na zoveel wederwaardigheden! Dank zij hen zal de S.A.F.C.A. de prijs misschien toch nog winnen!

Er bestaat nog kans die raid te voorkomen... We gaan deze avond naar...

Varèze... De onderchef bij de S.A.F.C.A....

Dag, Varèze!...

Werner!

Sst... Niet zo luid!... M'n beste, goede Varèze, ik heb een werkje voor je...

Je weet dat de S.A.F.C.A. een vliegtuig zal sturen om de Strato te redden?... Wel, m'n beste, dit vliegtuig mag niet ter bestemming komen...

(Wordt voortgezet.)

KNUTSEL je mee!?

HET KOMPAS

JULLIE weten natuurlijk wat dit is. Maar ik wil jullie erover spreken als knutselwerk.

Velen onder u, de verkenners zeker, hebben er reeds eentje. Maar heeft dat zoveel waarde voor jullie als wanneer jullie het zelf hadden gemaakt ?

Het eerste wat je hebben moet is natuurlijk een magneetnaald. Dat kun je gemakkelijk als je er eentje uitsnijdt uit een stuk ijzer of om het even welk staal; de magneetkracht echter verschilt van ijzer tot ijzer; voor onze proefnemingen echter is het eenvoudigste het beste. Om de naald te magnetiseren zal het volstaan ze gedurende enkele dagen te hechten aan de twee polen van een magneet. Ken je de polariteit van een magneet dan weet je op voorhand dat de punt die je in kontakt brengt met de + pool de punt zal zijn die het Noorden aanduidt. Weet je het niet, en meestal zal dit het geval zijn, wacht dan tot je kompas in mekaar steekt; de punt die op het middaguur naar de zonnekant zal draaien is de — pool. Breng dus aan de andere punt een teken aan, wat rode verf bijv. Dat is dan degene die het Noorden aanduidt.

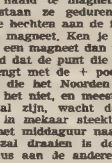

Probeer eens uit nieuwsgierigheid het volgende : Magnetiseer een naainaald. Plaats ze op de tanden van een vork, en leg ze met die vork heel voorzichtig op het water dat je in een bord gegoten hebt. Kijk, de naald vlot; niet omdat ze gemagnetiseerd werd, maar tengevolge van een zonderling verschijnsel; vermits het water niet gemakkelijk gepolijst staal nat maakt. Zodra de naald van de vork af komt zal ze de Noord-Zuid richting aannemen.

Die dubbele prettige proef heeft nog een praktisch nut. Maak een sterke naald en plak ze op een kurkje, en ze zal niet meer zinken. Als je het water, dat roest, vervangt door glycerine of vaseline-olie, dan hebt je dat niet meer; plak op dat kurkje, boven de naald, een schijf met de windroos, zo dat het Noorden precies samenvalt met de + punt van de naald, en je hebt... bijna... een klein marinekompas. Natuurlijk vervang je het bord door een recipient juist breed genoeg om er de windroos loojes in te laten draaien, en hermetisch gesloten met een glas. Je moeten wat ruimte laten tussen het glas en de windroos, zodat je het recipient naar alle kanten kan laten hellen zonder dat de windroos er door gehinderd wordt. Een volgende keer stel ik jullie andere interessante oplossingen voor.

7 Zonnebloem

De Geschiedenis der Schoonheid

DE RENAISSANCE IN SPANJE

De architektuur.

DE XVI^de^ eeuw is een glanspunt in de geschiedenis van Spanje. De Moren waren overal verdreven en al de Spaanse landen onder één scepter verenigd. De ontdekkingen en veroveringen der conquistadores in de nieuwe wereld deden handel en nijverheid bloeien en wierpen grote rijkdommen in de schoot van de Spaanse kroon.

Spanje werd het zwaartepunt van een rijk dat de Nederlanden, Napels, Sicilië en in 1580 ook Portugal omvatte. De Spaanse vorsten gaven de toon aan in Europa, doch met deze politieke opbloei hielden de kunsten geen gelijke tred. Op het gebied der bouwkunst werden enkele werken van betekenis voortgebracht, doch in de schilderkunst king Spanje af van de Italiaanse, Nederlandse en Duitse meesters.

Op het einde van de XV^de^ eeuw drong de Italiaanse Renaissance in Spanje binnen. Ze smolt er samen met de late Gothiek en de Moorse kunst en vormde een hoogst eigenaardige weeldrige stijl door de Spanjaarden « Plateresco-stijl » (goudsmidstijl) genoemd, omdat de versieringen zo fijn waren. Schone voorbeelden van deze stijl zijn : de toren van de kathedraal van Burgos, het raadhuis te Sevilla en de woonhuizen te Saragossa en Barcelona. De Hoog-Renaissance vond een zeer bekwaam architekt in Spanje nl. Juan de Herrera *(1530-1597). De weeldrige decoratie van de goudsmidstijl maakte plaats voor statige zuilen. Het merkwaardigste voorbeeld hiervan is het grootse, doch sombere Escuriaal te Madrid.*

Het Escuriaal van Madrid.

De beeldhouwkunst.

De Spaanse beeldhouwers blijven vasthouden aan de houtsculptuur. Vooral hun altaars zijn bekend; ze zijn de uitdrukking van een rauw realisme en diepe emotie. Slechts bij enkele kunstenaars als Alonso Berruguette *(1480-1561) en* Gaspar Becerra *(1520-1571) is de invloed der Italiaanse meesters merkbaar. De eerste beitelde ondermeer het grafmonument van Kardinaal Juan de Tavera te Toledo en de tweede het altaar in de kathedraal te Astorga.*

Schilderkunst.

Vlamingen en Italianen werkten te Madrid in dit tijdperk; hun namen werden zelfs verspaanst bv. Pieter de Kempenaar werd Pedro Campana en Antoon Mor heette Antonio Moro ! De beste Spaanse schilder van ongetwijfeld Pantoja de la Cruz *(1549-1608) die in zijn portretten een psychologische diepte wist te leggen. « Het portret van een Infante » is een van zijn mooiste en bekendste schilderijen.* Sanchez Coello *(1531-1588) is eveneens een groot portretist die onder Vlaamse invloed stond en de Nederlanders trachtte te evenaren.*

AL ZWEMMEND OVER HET KANAAL

NA een intensieve jarenlange oefening is het moment gekomen dat Mevrouw Willy Croes van Rijsel zich fit en getraind genoeg voelde om de afstand Dover-Calais, de kanaalbreedte, zwemmend af te gaan leggen.

— U moet maar niet naar mijn haar kijken, het zeewater heeft er het laatste restje permanent uitgehaald, aldus Mevrouw Croes van Rijsel.

De oud-kanaalzwemmer, de Engelsman Temme, die reeds tweemaal met succes het kanaal heeft overgezwommen, komt Mevrouw Croes van Rijsel in Londen afhalen en zal de komende dagen haar gastheer en trainer zijn.

Slechts twee of drie dagen per jaar, dat wil zeggen in het seizoen dat ligt in de maanden Juli, Augustus en September, zijn geschikt om met enige kans van slagen deze zwempresstatie te verrichten.

— Ik heb een paar kilo boter meegenomen, want ik moet toch op peil blijven. De reuzel, die ik eveneens in mijn koffer heb, is niet voor de consumptie, maar dient om mijn body tegen de kou te isoleren tijdens de urenlange zwemtocht, zei Mevr. Croes.

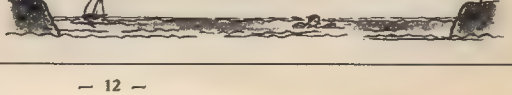

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismaïl heeft zijn verloofde, prinses Zulima, verlaten om zijn koninkrijk te heroveren. Intussen verklaarde Abdul-Key de oorlog aan de vader van Zulima. Zulima werd door een soldaat van Abdul-Key ontvoerd...

OP HETZELFDE OGENBLIK ZIET MEN VERSCHILLENDE RODE VUURHAARDEN AAN DE HORIZON.

ZONDER AARZELEN SPRINGT DE JONGE SHEIK IN HET ZADEL EN GALOPPEERT WEG...

DOCH FURETTO LAAT NIET AF EN FATIMA BESLUIT HEM TE VOLGEN...

NABIJ DE HUT GEKOMEN WAAR ZULIMA BEWAAKT WORDT, TOONT FURETTO ZICH OPGEWONDEN.

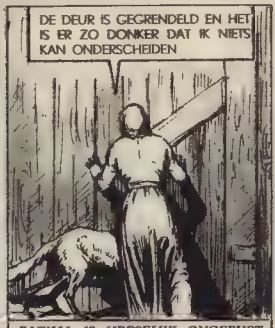

FATIMA IS VRESELIJK ONGERUST. ZE KLOPT OP DE DEUR EN LUISTERT...

HET GERUCHT DAT TOT HAAR DOORDRINGT MAAKT HAAR DOODSBANG.

DE DEUR GAAT PLOTS OPEN EN DE SOLDAAT VAN ABDUL KEY KOMT BUITEN...

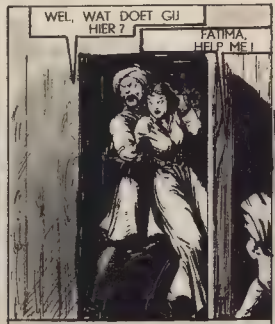

ZULIMA HOORT DE VERSCHRIKTE KREET VAN FATIMA EN KOMT TOEGELOPEN

DE SOLDAAT DUWT ZULIMA ACHTER IN DE HUT EN OVERMEESTERT FATIMA.

(Wordt voortgezet.)

CORENTIN bij de INDIANEN

Genoveva, moeder van Corentin, vertelt Zwarte Bison, het opperhoofd van de Sioux, haar wedervaren en het doel van haar reis...

Een nacht gaat voorbij...

Mijn broeders, de vreemdelinge verteide me haar wedervaren en ik heb besloten haar en haar zoon tot aan het einddoel te begeleiden.

Dat de Grote Geest wake over jou en al diegenen die je vergezellen...

Zwarte Bison neemt afscheid van de verschillende hoofdmannen van de grote stam der Sioux. Men maakt alles vertrekkensgereed.

Weldra zal het bevel tot vertrek weerklinken.

Vooruit !

De karavaan kumt langzaam voorwaarts. Soms wordt er halt gemaakt bij de oever van een rivier of in een wildrijke streek.

Wakita, wanneer zul je me de verrassing toen waarover je sprak ?

Morgen misschien, of wel overmorgen... je geduld zal beloond worden, Corentin

Kijk eens, Corentin, wat ik hier heb !

Ha ! Een prachtig Indianenkostuum.

Wakita helpt Corentin in zijn mooi pak dat ze zelf maakte. Eerst de schoenen...

... Dan een damhertlederen bloese met prachtige versieringen...

Help me !

... Eindelijk dan de vederenkroon.

Zo zie ik er heel gewichtig uit

In plaats van de karavaan kalm en ordelijk te volgen, stoeien en galopperen ze heel de omgeving onderstboven...

Kom, Wakita, daar moeten we eens opklimmen

Corentin is reeds een goed ruiter en neemt Wakita mee de hoogte op.

O Wakita ! Kijk eens ginder !...

(Wordt voortgezet.)

Het KORAALEILAND

door R. M. Ballantyne

Jack, Ralph en Peter werden door een hevige storm op de kusten van een onbewoond eiland geworpen. Na een kort bezoek van de wilden keert de rust en de vrede op het eiland weer, en besluiten onze vrienden er zich definitief te installeren.

1. — Na het vertrek van de wilden gaat het leven zijn gewone loop op het kleine eiland en onze vrienden hopen nog steeds dat er een boot zal komen om hen op te pikken en terug naar Engeland te voeren.

2. — Op zekere morgen ziet Peter een zeil aan de horizon. Hij vertelt het natuurlijk onmiddellijk aan zijn vrienden en samen klimmen ze op de hoogste top van het eiland en trachten de aandacht van de bemanning van het schip te trekken

3. — Doch opeens laten ze alle drie een luide schreeuw van ontzetting In de mast van het schip hangt de zwarte vlag met een lugubere doodskop. Op hetzelfde ogenblik kraakt er een kanonschot en treft een grote palmboom die langs de kust staat. Op het schip heeft men de signalen gezien

(Wordt voortgezet.)

JAN BART
DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUUL FILLIAERT

Geïllustreerd door J. LAUDY.

DE wittebroodsweken duurden betrekkelijk lang : 'n paar maanden. Jan had ook nogal wat zaakjes op te knappen. Reder Omaer liet hem niet los. Hij liep met grootse ontwerpen in le kop. Hij wou trachten het kapersbedrijf te monopoliseren en met Jan besprak hij allerhande aangelegenheden die zijn nzichten aanbelangden.

En dan had Jan nog zijn eigen thuis in te richten. 't Was een bescheiden nestje. De helft van een tweewoonst, op de hoek van 't Oostpoortstraatje en de Koeivoetstraat, dat op de grote Kerkstraat uitliep. Hij huurde het huisje aan de jaarlijkse pachtprijs van drie gouden rijksdaalders. Daar waren nog de bezoeken op de Groenplaats en in de Boomstraat. Jonge gehuwden hebben immers in alles nog raad en bijstand nodig. En kennisnaking met de geburen.

Dat viel mede. 't Waren nog dezelfde : Miel Maertens en Bartel Vinck, uit de tijd van vader Kees. Ze hadden werk tot over de oren. De kaapvaart liet iedereen leven. Jan mocht een pluimpje op zijn zuidwester steken. Zulke kapiteins brachten nering in 't straatje. Nog nooit de gelegenheid gehad om hem eens flink te beschunken. Dat mocht nu wel ! Omaer had hem immers gevraagd een oogje in 't zeil te houden.

De dagen vlogen. Haast geen tijd om met Nicole een luchtje in de stad te scheppen. Nicole liet hem begaan. Ze begreep dat zijn bedrijf hem even lief was als zijn thuis. Ze glimlachte instemmend als hij, na een stonde huishokken, een dringende boodschap voorwendde, die hem naar de kaaien riep. De zee liet hem niet los. Maar de Zondagnamiddag hield hij vrij. Dan ging hij met Nicole wandelen. Bij schoon en gunstig weder kon hij met haar, uren aan een stuk gaan slenteren door de stad, in de duinen en aan zee.

Waar de zee eeuwig dezelfde blijft, water kent geen ouderdom), heeft het stadsbeeld opvallende wijzigingen in zijn uitzicht ondergaan. Jan kan dit nu schoon merken. In de bijzonderste straten zijn mooie nieuwe winkels bijgekomen. Oude gebouwen werden opgeknapt en de Zondagse beweging is heel wat levendiger geworden. Langs de kaaien schaduwt een

Jan Bart die reeds een geëerd en gevierd kapitein is, huwt met Nicole, dochter van reder Goethiere.

hele vloot schepen, visservaartuigen en andere boten, die de grillig-krinkelende massa van haar geraamte in 't water spiegelt. Jammer dat de toegang tot de haven de inbijt van de zee niet kan weerstaan. Er zullen dringende maatregelen moeten getroffen worden om in deze nadelige toestand te verhelpen.

Meermaals heeft Jan, zijn reder Omaer, op die staat van zaken opmerkzaam gemaakt. Deze is ten slotte naar Parijs afgereisd om de zaak in de bevoegde middens te gaan bepleiten.

Ook bij de havenmeester was Jan reeds dikwijls zijn beklag gaan maken. De kielen der vaartuigen slierden gevaarlijk over ongekende bankjes. De grote ingenieur Vauban was reeds enkele malen ter plaatse geweest en de havenmeester had een geweldige verbetering in 't vooruitzicht gesteld.

Nicole luistert, nieuwgierig en aandachtig, naar de uitlegging van haar man. Wat moest ze in hem het meest bewonderen : zijn weergaloze moed en vaardigheid in 't kapersbedrijf, ofwel zijn helder doorzicht om zijn stad en zijn medeburgers te nutte te zijn ? De zondagse wandelingen eindigen steeds in de gelagzaal van vader Goethiere, waar, in rustig gezelschap, een lekker glas wordt gedronken.

Na een paar maanden ondervindt Jan dat de behoeften van het gezin hem terug naar zee sturen. De bereddering van de bruiloft heeft al zijn spaarcenten opgeslorpt en Nicole heeft ook geen bruidschat medegekregen om zo maar te blijven rentenieren. Vader Goethiere was weliswaar een welstellend man, maar om een fortuintje met zijn dochter mede te geven, daartoe was het niet in staat geweest. Hij zou het trouwens ook niet gedaan hebben. Als men uitvliegt moet men op eigen vleugels door 't leven trachten te roeien. Zeemannen moeten hun brood op zee verdienen. Hoe hard het ook moge wezen. De man op de wijde plas en de vrouw in angst en afwachting thuis.

Nicole ondervond nu tastelijk, wat dit zeggen wilde. Ze kon haar vrees, haar schrik en bekommering niet verbergen.

Op zekere tijdstippen van het jaar, leken bepaalde plaatsen van de Noordzee in feestdos getooid. Duizenden veelkleurige vlaggetjes huppelden op de deining van het water. Allemaal als bloemen die in zwarte kuipjes of tonnetjes geplant, op een uitgestrekt donkergroen zeevlak, prinselijk, te bloeien stonden. De hele haringvloot van Enkhuizen was dit jaar vroegtijdig uitgevaren. Buizen met de ronde romp, logge doggers, platte barken, hadden bij benden als afdelingen van een vreemdsoortige processie, zee gekozen, om de haring tegemoet te varen.

De hemel is de haringvisser te meê. 't Zou dikwijls lang en verloren zoeken wezen, om de glimmende te zien flitsen. Maar meeuwen, genten en zeeëendeen wijzen de weg. Ze wiegen en wagen, in dikke en dichte scharen dooreen dwarrelend, zodat op sommige plaatsen de hemel er van donker wordt. De lucht gonst een zacht lied onder de fluwele vleugelslag dezer zeevogels.

Plots schreeuwen ze rauw en scherp de einder vol krijsend geschetter en lawaai. Een oorverdovend geraas, dat als een wekroep tot de aanval inzet.

Als schichten schieten ze, bij tientallen, hier, daar, ginds, overal, met een diepe plons de zee in; schijnen een ogenblik verzwonden in de plooien van 't golvend watervlak; vleugelen met wijduitgestrekte vierken terug op. De tinteling van een straalke zon op de geschubde glaas van een haring blinkt in de scherpe snavel. De bruine zeilages zweven naar de plaats waar de zeevogels kermisdag houden. Zeilen worden ingehaald. Vlijtige handen lossen in zee de uitgestrekte haringvlieten, die in elkander geknoopt, een kilometerlange stremmingsmuur in de diepte uitzetten. Op ieder tonnetje of « breel » heeft de haringvisser zijn merkteken gebrand en aan de uiteinden van ieder net is een grote boei gevestigd, waarop de gekozen herkenningsvlag te wiegelen staat. Langsheen de hele netten-reep huppelen de kleine tonnetjes, met, op bepaalde afstanden, een klein vaantje op hun rond buikje. Weldra staan hele zeeoppervlakten in feesttooi.

Gedurende de nacht geschiedt, in de geheimzinnige waterdiepte, een zelfmoord van belang. Duizenden en duizenden haringen verhangen zich in de uitgespannen mazen der netten. Bij 't klaren van de dag wordt het nettenstel bovengehaald.

Een groot zeilenstel scheurt de donkere zwermkap der meeuwen, ginds tegen de einder. Een andere roofvogel zweeft aan. Ditmaal een die door de vissers te duchten is. Het zeilkasteel stevent recht op de vloot aan. En uit de diepten van de Westerhorizon schiet nog een ander zeilenstel zijn rechthoekige vlakte, als een gespannen draperij in de ruimte.

— Kapers! galmt het van boord tot boord. Kapers, Zuid en Noord. Kapers Oost en West. Elkander afgesproken om de hele haringvloot, de kaperstol te doen betalen. Waar en hoe de greep ontkomen ? Niet aan te denken. Alle zeilen zijn gestreken. De grote mast is neergehaald geworden, om winddruk in het want uit te schakelen. Men is volop aan de arbeid. Iedere bemanning heeft duizenden meter netvlakte in zee gelaten. Kan dit alles zo maar ter plaatse achtergelaten worden ? Zo'n haringvlakte vertegenwoordigt een fortuin, bijna op zichzelf meer dan de waarde van het schip.

(Wordt voortgezet)

Zij verzorgden de meublering opperbest...

Kapitein Dronne heeft zelfs de tijd niet uit te stappen; hij wordt letterlijk opgetild en in het bureau van de prefect gedragen. Heel het stadhuis is verlicht. Het was een echte heksentoer ! Te midden van die mooie ontvangst ratelen de machiengeweren nog. Opeens zwieren de lusters gevaarlijk over en weer... Enkele mannen worden gekwetst. Dronne moet ook nog een bezoek brengen aan de politie ! Een muziekkorps brengt hem een ovatie. Neen, aan zulk een ontvangst had hij zich niet verwacht ! Men brengt Dronne voor een mikro en langs deze weg verneemt de bevolking dat de eerste Franse officier tot in het centrum van de stad doorgedrongen is...

De divisie rust ook niet. Alles wordt in zeven haasten klaargemaakt, want op 25 Augustus zullen ze de stad binnenrukken. Velen hebben hun familieleden reeds verwittigd. Dank zij de koelbloedigheid van de telefonisten werkt de telefoon nog. Leclerc geeft zijn bevelen op een rustig plekje ver van het gejuich der inwoners... Enkele uren later verovert het 2e D.B. de hoofdstad. Massu die reeds van de avond te voren aan de brug van Sèvres aangekomen is, rukt reeds naar de Arc de Triomphe op...

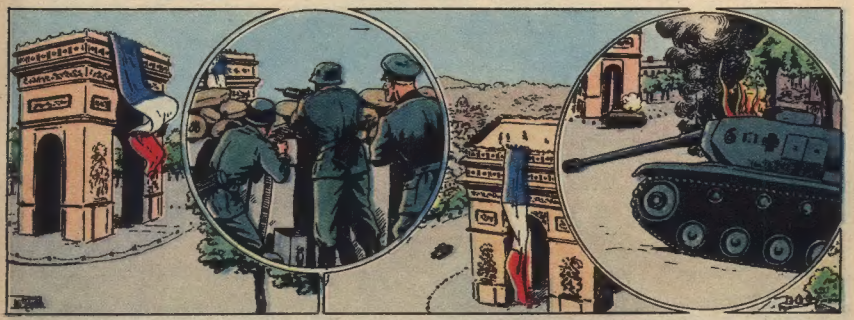

... De pantserwagens gaan de helling op en plots wordt er boven hun hoofden de driekleur ontplooid. De Duitsers mitrailleren nog, doch weldra wordt alles stil... De pantserwagens komen aangereld... Het is een gevaarlijk punt... Shermans en destroyers wedijveren met elkaar. « Sirocco » en « Cyclone » links ; « Simoun » en « Mistral » rechts ! De « Mistral » schiet drie Duitse pantserwagens in brand in enkele minuten tijd...

(Wordt voortgezet.)

Een beroemd leeuwenpaar

MAANDENLANG terroriseerden twee wilde dieren een hele streek in Oost-Afrika. Zij belemmerden zelfs de aanleg van een nieuwe spoorbaan, want onder de Indische spoorwegarbeiders die in de omgeving hun kamp opgeslagen hadden, maakten ze een dertigtal slachtoffers. Eindelijk heeft men ze toch kunnen krijgen, maar het heeft heel wat moeite gekost.

Niemand wist te vertellen waar en wanneer de leeuw en de leeuwin geboren werden en welke misdaden ze reeds op hun aktief hadden alvorens ze zich door hun bloedige rooftochten beroemd maakten. Ze deden voor het eerst van zich spreken bij het begin van het jaar 1898.

H. J. Patterson, een Engels ingenieur, ontscheepte te Mombasa op de Oostkust van Afrika. Hij moest in de omgeving van het dorp Tsavo, op 200 mijlen in het binnenland, de aanleg van een spoorwegbaanvak leiden. Patterson was maar veertien dagen te Tsavo, of hij hoorde reeds spreken van « menseneters ». Men verteide hem dat er iedere nacht wilde dieren rond het kamp zwierven en dat hen de geheimzinnige verdwijning van twee Indische koelies moest toegeschreven worden. Eerst was de ingenieur wantrouwig, maar hij moest zich weldra bij de feiten neerleggen. Er verdween ook een meestergast en men ontdekte in de nabijheid van zijn tent leeuwensporen.

Nog dezelfde avond nam Patterson de strijd tegen de wilde dieren op. Hij ging post vatten in een boom in de onmiddellijke omgeving van de laatste aanslagplaats en met zijn jachtgeweer in de hand wachtte hij de komst van de wilde dieren af. De leeuwen kwamen inderdaad terug, maar niet op de plaats waar ze verwacht werden. Even na middernacht hoorde Patterson, die nog steeds in zijn boom genesteld zat, een rauwe kreet. De leeuwen hadden weer een nieuw slachtoffer gemaakt.

De volgende dagen vielen er opnieuw doden. Daar de beesten immer een andere plaats uitkozen, moest Patterson tot zijn groot spijt vaststellen dat hij hij niet in staat was hun aanvallen af te weren.

* * *

De stoutmoedigheid van de wilde dieren kende haast geen grenzen meer. Op zekere avond viel een der leeuwen een Indische koopman aan die daar voorbij kwam op zijn ezel. Hij bleef echter met zijn klauwen haperen in de koorden waarmee lege waterbussen aan het dier vastgebonden waren. Bij het vallen maakten de bussen zodanig lawaai, dat de leeuw inderhaast op de vlucht sloeg. De verschrikte koopman was intussen doodsbenauwd in een boom gekropen waar hij verder de nacht doorbracht. De ezel maakte van de gelegenheid gebruik om rustig te gaan grazen in een naburige weide.

Een dergelijk avontuur overkwam de genaamde Themistocles Pappadimitrini. De eerbare man sliep vreedzaam in zijn tent. Toen hij plots wakker werd, voelde hij zijn matras van onder zich wegtrekken. Het was een leeuw die de matras gegrepen had en Themistocles zelf meende vast te hebben. Even later drong hetzelfde dier in een andere tent binnen, waarin een dozijn Indische werklieden sliepen. Hij wou er weer een vast grijpen, maar had deze keer een dikke zak rijst te pakken, waarmee hij uit het kamp vluchtte.

* * *

Deze vergissingen waren eer zeldzaam en dag in dag uit werd de lijst van de slachtoffers langer. Er moesten drastische maatregelen genomen worden, want er heerste een panische schrik in het kamp. De werklieden wilden tegen die wilde dieren afdoend beschermd worden. Zij verklaarden aan Patterson dat zij uit Indië gekomen waren, om een spoorweg aan te leggen en niet om als avondmaal te dienen voor de leeuwen van Tsavo. Ten einde raad besloot de ingenieur een val te maken waarin hijzelf het lokaas zou zijn. Maar precies alsof ze het geroken hadden en een ontmoeting met de Engelsman wilden voorkomen, lieten de leeuwen zich tijdens de daar opvolgende nachten niet zien. Het gevolg van deze toestand was dat verschillende koelies het weer waagden buiten hun tenten te slapen. Op zekere nacht kwam een scherpe doodskreet Patterson verwittigen dat de koningen van de wildernis weergekeerd waren. Nu kwamen de koelies in opstand. Een honderdtal werklieden hieiden de eerstvolgende trein tegen, maakten er zich van meester en trokken er mee van onder.

De situatie nam een dramatische wending. Patterson betwijfelde sterk dat hij er zou in slagen om de beheerders van de maatschappij te doen aanvaarden dat twee leeuwen de belangrijke werken konden lamleggen en de desertie van een heel contingent werklieden veroorzaken. Maar hoe kon hij met de middelen waarover hij beschikte een einde stellen aan de leeuwenterreur ?

Ten einde raad riep hij de hulp in van een afdeling inlandse soldaten aangevoerd door een luitenant.

Er werd dadelijk ingegrepen. De officier deed zijn soldaten in de bomen van het kamp post vatten. De val werd weer vernieuwd en twee inlandse scherpschutters stelden er zich in op als lokaas. Patterson en de luitenant gingen in hinderlaag liggen nabij een kleine brug die over een rivierije geslagen was. Maar de leeuwen waren op hun hoede. Met duurde verschillende dagen alvorens zij zich weer lieten zien.

Patterson die al begon te wanhopen nooit met die vervloekte beesten te kunnen afrekenen, besloot ten slotte er alles op te wagen. Hij deed een stelling oprichten waarop hijzelf plaats nam, na niet ver van daar een ezel te hebben laten vastbinden aan een paal. Gedreven door de honger verscheen één van de leeuwen na het vallen van de avond. Patterson verloor geen sekonde. Hij schoot. Een woest gebrul was het antwoord. De leeuw verdween. De Engelsman schoot nog herhaalde malen lukraak. 's Morgens vond men de leeuw niet ver van het kamp. Een kogel had hem het hart doorboord. Hij was van zijn neus tot aan zijn staart twee meter drie en negentig lang, en een meter vijftien hoog. Er waren acht mannen nodig om hem naar het kamp te slepen.

* * *

De tweede leeuw overleefde de eerste niet lang. Enkele dagen later werd hij door acht karabijnschoten geveld. Hij was ongeveer even groot als de eerste.

* * *

Zo kwamen de twee woeste leeuwen van Tsavo aan hun einde. Tijdens hun kort maar bloeddorstig leven, hadden zij niet minder dan acht en twintig Indische werklieden gedood en waarschijnlijk een dozijn inlanders.

Van alles en nog wat...

IN HET SPOOR VAN DE ONTDEKKINGSREIZIGERS

● In 1673 ondernam Pater Marquette een onderzoekingsreis langs de grote rivieren van Canada en de Verenigde Staten. Enige tijd geleden zijn vier Franse padvinders er op uitgegaan om dezelfde ontdekkingsreis te doen. In twee kano's zullen ze de afstand van 6.400 km. afleggen, dit is vanaf de Candese stad Trois-Rivières tot aan de Golf van Mexico; de tocht gaat van de rivier Saint-Laurant dwars over de grote meren en door de dalen van de Wisconsin en de Mississipi. De beroemde missionaris heeft indertijd een uitgebreid verslag over zijn reis gepubliceerd. Dat zal dienen als wegwijzer voor zijn jeugdige opvolgers die al hun wederwaardigheden op film zullen vastleggen.

DE KONING DER VOGELS OP HET ZILVEREN SCHERM

● *Toen, een jaar of vier geleden, twee jonge Fransen in de woeste streken bij de bronnen van de Loire zwierven, ontdekten zij arendshorsten van het ras « Jean le Blanc ». Zij besloten een film te maken van het intieme leven van deze uiterst zeldzame roofvogels die buitengewoon schuw en niet te temmen zijn. Om de vogels niet door de aanwezigheid van mensen te hinderen, stelden zij in een boom hun camera op, die door een electro-magnetisch systeem, door hen op vijfhonderd meter afstand kon bestuurd worden. Dagen achtereen met oneindig geduld en veel handigheid hebben deze jongelui de meest verschillende taferelen van het leven van de wildste aller vogels gefilmd. Zij zijn er in geslaagd een film te maken die uniek ter wereld is.*

DE RONDE VAN FRANKRIJK... TE VOET !

● René Nouailetas kwam op 1 Januari van dees jaar in Saint-Jean-d'Angély, een stadje in het Westen van Frankrijk en had de 7.500 km. van de « Ronde » te voet afgelegd. Hij was gestart op 9 Mei 1948, dus heeft hij het binnen de acht maanden klaar gespeeld !

EEN REUZE-KIKVORS

● *De « Jardin des Plantes » van Parijs heeft onlangs uit Kameroen een reuze-kikvors ontvangen, een z.g. Rana Goliath. Hij leeft in zoetwater in de wouden van Equatoriaal Afrika. Hij is uiterst zeldzaam, en blijkbaar verstaan alléén de Pygmeeën de kunst hem te vangen. Dit is de eerste maal dat er een Rana Goliath naar Europa komt. Het dier weegt 2 kgr. en is 70 cm. lang.*

DE BESTRIJDING VAN DE HONDSDOLHEID

● Sinds Pasteur, in 1886, het serum ter bestrijding van de razernij heeft uitgevonden, werden vijf en vijftig duizend mensen met dat geneesmiddel gered. De toepassing faalde in al die jaren slechts zestien maal.

DE GESCHIEDENIS VAN DE AARDAPPEL

● *Als Parmentier in de XVIIIe eeuw de aardappel in Europa invoerde, hield men hem voor een man die rijp was voor Geel. Niemand won van dat goedje proeven en geen boer die bereid was om aardappelen te planten; zij wilden de goele gemeente niet vergiftigen met die zonderlinge knollen ! Parmentier was haast gerunneerd, maar wilde zich toch nog niet gewonnen geven en zon op een middel om de aardappelen door een list te doen eten. Nabij Parijs huurde hij enkele braakliggende gronden en beplantte deze met aardappelen. Zodra de planten zichtbaar werden, bracht hij overal bordjes aan met het opschrift :* Verboden deze aardappelen aan te raken. Ze zijn voor de tafel van de koning bestemd ! *Hij stelde ook wachters aan om z'n gronden zorgvuldig te bewaken en wat gebeurde er nu ? De mensen uit de omgeving bemerkten de wachters, lazen de bordjes en werden hoe langer hoe nieuwsgieriger. Ten langen laatste konden ze het niet meer uithouden en heet de buurt trok 's nachts naar het aardappelveld. Wat voor de koning goed was, zouden zij ook wel lusten ! Ze roofden de aardappelen, kookten en aten ze en... 't bekwam hen goed. Parmentier was in zijn opzet schitterend geslaagd, want het is sedertdien dat de aardappel overal bekendheid verwierf en nu niet meer van het menu te schrappen is !*

DE BESTE TROON

● De beste troon was, volgens Napoleon, *het zadel van een paard op het slagveld.* Dat klinkt paradoxaal, daar het wel bekend is dat Napoleon zo'n slecht ruiter was en te paard een eerder povere figuur sloeg. Ondanks dit feit bracht hij een groot stuk van z'n leven in het zadel door en slaagde er zelfs in van Valladolid naar Burgos (35 mijl) te galopperen in twee uur en dertig minuten.

KRUISWOORDRAADSEL Nr 30

Horiz. : 1. Pa. - 2. Ba - Ooi. - 3. Dromedaris. - 4. Europeaan. - 5. Steil - De. - 6. Karet - Ie. - 7. Kanon.

Vertik. : 1. De. - 2. Brusk. - 3. Aorta. - 4. Moer. - 5. Epiek. - 6. Delta. - 7. Aa - N. - 8. Radio. - 9. Ineen. - 10. Os. - 11. Po. - 12. Ai.

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. : 1. Kabouter. - 2. Heiligen en engelen kroontje - Aanvoerder, vorst (in de Arabische staten). - 3. Sleur, gedachteloze handelswijze. - 4. Afbeeldingen maken. - 5. Muziektoon - Zeegodin (in de Griekse mythologie).

Vertik. : 1. Halsdoek. - 2. Zeeslak. - 3. Gemeente in de provincie Henegouwen. - 4. Opbrengst van vaste goederen, interest. - 5. Vrouwelijke godheid. - 6. Zwaardvis. - 7. Snareninstrument, soort harp. - 8. Verzameling, anekdoten. - 9. Stad in Frankrijk. - 10. Bijrivier van de Donau.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : 'T WATER IS TE KOUD

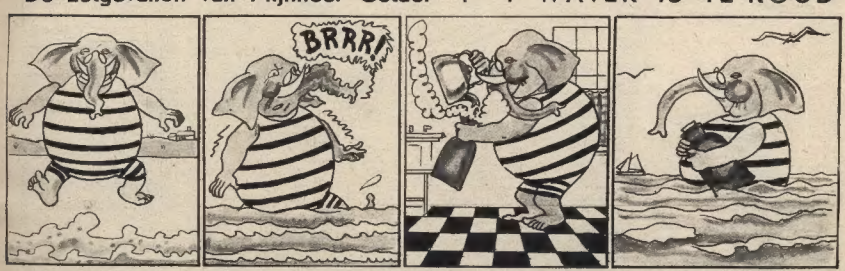

Prof. Mortimer heeft de twee eerste Zwaardvissen eindelijk afgewerkt. Blake is met de eerste ten aanval getrokken en heeft de Gele vloot een zware slag toegebracht, maar één der motoren raakt defekt... Over de radio geeft Mortimer zijn vriend de raad de cockpit los te maken...

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

ZONDER AARZELEN DOET BLAKE DE REDDINGSTOESTELLEN WERKEN; DE PUNT VAN DE MACHINE WORDT LOSGEMAAKT EN DE PILOOT AUTOMATISCH UIT DE COCKPIT GEWORPEN.

T WAS HOOG TIJD! ENKELE SEKONDEN LATER VLIEGT DE SX-1 TE PLETTER TEGEN DE TOP VAN DE GEHEIME BASIS. DE OVERBLIJVENDE ATOOMRAKETTEN ONTPLOFFEN EN VEGEN AL DE GELE SOLDATEN WEG DIE ZICH OP DE ROTS GENESTELD HADDEN.

TEN GEVOLGE VAN DE VERSCHRIKKELIJKE ONTPLOFFINGEN IS DE BASIS IN EEN GEWELDIGE VUURPOEL HERSCHAPEN. BLAKE'S HART WORDT DOOR WROEGING VERTEERD. DE KAPITEIN TRACHT ZICH AAN DE LICHTVERPLAATSINGEN TE ONTTREKKEN.

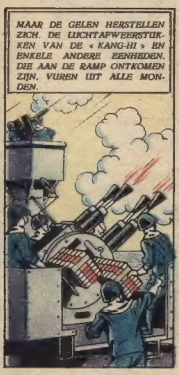

MAAR DE GELEN HERSTELLEN ZICH. DE LICHTAFWEERSTUKKEN VAN DE « KANG-HI » EN ENKELE ANDERE EENHEDEN, DIE AAN DE RAMP ONTKOMEN ZIJN, VUREN UIT ALLE MONDEN.

GELUKKIG KUNNEN DE GELEN HUN KANONNEN NIET JUIST RICHTEN TEN GEVOLGE VAN DE REUSACHTIGE ROOKKOLOMMEN DIE UIT DE WRAKKEN OPSTIJGEN.

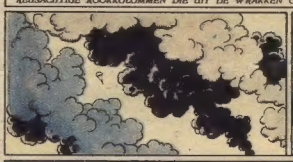

MAAR OP DAT OGENBLIK STIJGT DE TWEEDE ZWAARDVIS UIT DE GOLVEN OP...

DE VIJHANDELIJKE VLIEGTUIGEN WORDEN BLIKSEMSNEL UITGESCHAKELD...

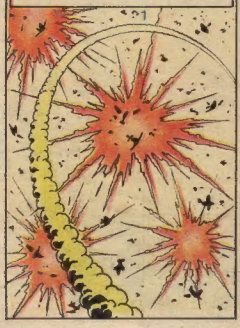

TERWIJL DE SX-2 DE LUCHT ZUIVERT, WORDT BLAKE DOOR DE WIND NAAR DE KUST TOEGEDREVEN. PLOTS NEMEN DE GELE KUSTBATTERIJEN HEM ONDER VUUR. MORTIMER GREEP ZICH BEREDENSCHAP VAN DE GEVAARLIJKE SITUATIE WAARIN ZIJN VRIEND VERKEERT. HIJ MAAKT EEN INDICHT EN SNELT ZIJN WAPENBROEDER TER HULP.

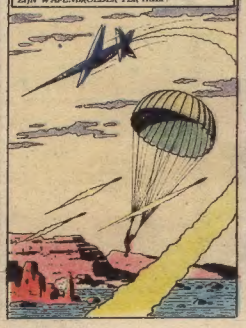

VAN OP DE BRUG VAN DE « KANG-HI » VOLGT OLRIK RAZEND VAN MACHTELOZE WOEDE, DE GRVAARLIJKE ONDERNEMINGEN VAN ZIJN VERSCHRIKKELIJKE VIJAND.

(Wordt voortgezet.)